

TGF - Peace, Love and happiness (5)

– Julefred og julefryd

Vi er i dette efterår gået i gang med en ny serie af prædikener, som tager fat på hele den sociale side af evangeliet, af de gode nyheder. Prædikenserien hedder: Peace, love and happiness!

Vi er gået på opdagelse i hvordan kristendommen forholder sig til denne tids udfordringer med ufred, had og ulykkelighed!?

Vi skal se på hvordan de "gode nyheder" - "the gospel" kan få krop i vores tid, så det kan mærkes og føles i vores eget liv, i vore familier, i vort samfund og i verden?

Evangeliets bud på en vej frem til "Peace, love and happiness" – fred, kærlighed og lykke, kan i virkeligheden opsummeres med ét ord, et hebræisk ord, som går igen i hele Bibelen og som bliver brugt af Gud, Jesus, Helligånden, engle og mennesker med en konkret opgave fra Gud, når der skal kommunikeres noget væsentligt til os.

Det er det hebræiske ord "shalom", som rent umiddelbart bliver oversat til ordet "fred" i Bibelen, men som bærer en væsentlig større betydning med sig.

"Shalom" kan måske i sin mening bedst oversættes til dansk med "Guds skabende, proaktive, involverende, kærlige, himmel på jord stræbende, harmoni og fredsskabende indsats og ønske for denne jord om fred, kærlighed, lykke og retfærdighed og for dig og mig!"

En del af denne vision er allerede gennemført ved Jesu stedfortrædende død, hvor han forsonede skaberværket med skaberen og åbnede vejen til himmelen for os alle. Vores rolle i den del af visionen er at tage imod den gave til tro og tillid gennem troen på Jesus som vores frelser.

Ideen om at have fredfyldt liv, at bo i et fredeligt land, at have fred med sig selv eller fred med sine naboer eller for at blive meget visionær – fred i denne verden - har ikke i sin kerne en passiv, ikke-involverende, passivistisk, laden-stå-til holdning i sig.

Ideen om fred – om Guds fred, Guds "shalom" – er en aktiv fred, som er båret af et ønske om at se Guds retfærdighed, Guds kærlighed og Guds nåde gennemsyre vores samfund på en sådan måde, at alle kan opleve at blive set på som ligeværdige medmennesker i denne verden, mennesker som bliver taget alvorligt, mennesker som får lov til at blive retfærdigt behandlet, mennesker som kan leve i fred med sig selv og hinanden – "shalom" fred – på den "smukke" måde!

Til sidste Gospel Celebration tog vi fat på et væsentligt tema – fred i verden.

I dag går vi julens vej. I dag er temaet: Julefred og julefryd og hvordan adventstiden kan blive en anledning til at finde fred i de nære relationer – med vores familie, med vores storfamilie eller udvidede familie og med Gud.

Familie og højtider – to temaer, som skaber mest ufred!

Når jeg spørger de personer, som kommer til samtaler hos mig: Hvad er med til at skabe de største konflikter og det

største pres i dit liv, så dukker der to svar op, som er helt grundlæggende: Familie og højtider!

Disse to svar hænger tæt sammen. Der er så mange forventninger bygget ind i vores højtider, specielt juletiden. Og der er så mange af vores nære relationer, hvor vi hver jul skal genforhandle ideen om, hvordan vores juletid skal foregå og hvordan vi skal være sammen. Oveni det kommer så alle de praktiske forhandlinger og snakke om gaver og julearrangementer og hvem, der sammen med hvem, hvornår og meget mere.

Juletiden er med til at fjerne den behagelige distance vi normalt kan lægge til hinanden, hvor vi ikke bliver testet alt for hårdt i kvaliteten af vores nære relationer og ikke skal forhandle om kærlighedens pris.

Her tvinger juletiden os til at komme helt tæt på hinanden og ind i hinandens private og intime rum, hvor vores holdning og kærlighed til hinanden bliver meget synlig.

Derfor er juletiden for mange af os en ubarmhjertig tid, hvor det bliver klart, hvordan vores liv ser ud omkring vores primære relationer.

Det er en enten-eller-tid, hvor vi oplever julen som varm og glædelig og fyldt med gode oplevelser og hygge eller en anstrengende få-det-nu-overstået-tid, hvor vi kæmper os igennem en uoverskuelig mængde julehalløj og ligegyldigt samvær, som gør os ufrivilligt ensomme eller i værste fald er helt uden for loopet og ikke bliver inviteret til noget og ikke har nogen at fejre jul med, uanset om vi har råd eller ej.

Adventstid er forberedelsestid og forventningstid

Var det ideen med juletiden, med advent, med en af kristendommens vigtigste højdepunkter i historien? Svaret er måske forudsigeligt: Nej! Det var ikke ideen. Det var ikke engang tæt på ideen med at fejre jul og med at bruge tiden op til jul til at holde advent.

Lad os læse fra profeten Esajas bog, en af de mest kendte personer i Det gamle Testamente, som forudsagde rigtig mange af de ting, som handlede om Jesu fødsel og virke her på jord. Lyt med hjertet, når vi læser teksten, som hører til kirkeårets tekstrække helt tilbage til det 3. århundrede.

*”Hvor herligt lyder budbringerens fodtrin hen over bjergene!
Han forkynder fred, han bringer godt budskab og forkynder
frelse. Han siger til Zion: »Din Gud er konge.« Hør, dine
vægtene løfter røsten, de jubler i kor, for med egne øjne ser de
Herren vende hjem til Zion.
Bryd ud i jublende kor, Jerusalems ruiner! For Herren trøster sit
folk, han har løskøbt Jerusalem. Herren har blottet sin hellige
arm for øjnene af alle folkene, hele den vide jord skal se vor
Guds frelse.” Es 52,7-10*

For de som hørte disse ord, gav det umiddelbart mening. De var i forventning til den kommende Messias – Kristus. De forstod at Gud ville sende en konge, som ville skabe et nyt kongerige af himmelske dimensioner. De forstod at Guds hellige arm betød: en udsending med guddommelig magt til at ændre hele verden – Jesus.

Juleaftensdag markerer det øjeblik i historien, hvor Gud bliver menneske og kommer i øjenhøjde med os for at skabe en ubrydelig relation mellem os og vores himmelske skaber. Det er dagen hvor vi bliver mindet om begyndelsen på Guds himmelske plan, Jesus blev Kristus – den salvede, som gennem sin død og opstandelse skulle forsones skaberværket med skaberen og åbne vejen til himmelen for os alle.

(At tage Kristus ud af kristendommen, som vi oplever sker i forskellige religiøse sammenhænge, hvor man fokuserer mere ensidigt på Gud som skaber og har svært ved at relatere til Jesus Kristus eller Helligånden, som en afgørende del af treenigheden og vores gudsforståelse, er derfor grundlæggende meningsløst.)

Vi fejrer jul for at blive mindet om dybden og højden og bredden og størrelsen af Guds kærlighed til os. En uforståelig og nådig og ubetinget kærlighed, som overgår enhver forstand, men som vi kan træde ind i ved tilliden til og troen på Jesus, som vores frelser, som den der sætter os fri til at elske Gud, os selv og vores næste ubetinget, af nåde.

Rejsen hen imod denne forståelse, denne erkendelse, denne oplevelse, denne indre erfaring, er ideen med adventstiden. Advent er en forkortelse af Adventus domino – Herrens komme.

I den tidlige kirke brugte man tiden op til juleaftensdag på at stoppe op og tænke over de store spørgsmål i livet – gøre regnskab og sørge for at få bilagt personlige stridigheder, blive forsonet og genforenet, få aflagt dårlige vaner og lægge planer for nye og bedre vaner i livet.

Alt sammen som en forberedelse til og i en forventning om, det, der skulle komme. Og her tænkte den tidlige kirke ikke kun på Jesu fødsel, men på at Jesus gav os et løfte om at komme igen en dag for at genoprette freden og skabe et fredsrigt, som vil vare evigt! Det er noget at vente på!! Det er på alle måder en dramatisk og afgørende viden om fremtiden, som enhver tænkende person vil have glæde af at vide.

(Og jeg er sikker på, at de millioner af mennesker, som ikke har et trygt hjem og økonomisk overskud eller en familie og hvis liv er mærket af ufred, uoverskuelighed og kriser, ser frem til.)

Kærlighed og konflikter

For mig personligt, så glæder det mig, at julens budskab, ikke er et budskab, som er konfliktsky eller som ikke kan håndtere spændinger og sammenbrud. Det er netop julebudskabets ide – forsoning, tilgivelse, forening og fællesskab, fred og lykke på baggrund af ufred, ulykke, had og ulykkelighed. Det er de bedste julegave vi kan få og vi kan give hinanden i denne tid.

Spørgsmålet er:

- ❖ Hvad vil du gøre, for at blive en del af adventstidens budskab? Hvad skal du stoppe med, begynde med, ændre og gøre mere af?
- ❖ Hvad er det, som du skal gøre op med for at give plads til forsoning, tilgivelse, julefred og julefryd?
- ❖ Hvor vil du hente energi og motivation til at stoppe op og gøre det nødvendige?

- ❖ Vil du være villig til at lære af andre, så du kan lykkes med at skabe og fastholde relationer eller gendanne og forsone dig eller løse konflikter konstruktivt?
- ❖ Vil du give plads til Gud i denne proces?
- ❖ Vil du lægge dine bekymringer frem for Gud og give plads til at Gud tale til dig og hjælpe dig på vej?

Apostlen Paulus skrev om sine egne erfaringer på dette område i sit brev til menigheden i Filippi:

”Glæd jer altid i Herren! Jeg siger atter: Glæd jer! Lad jeres mildhed blive kendt af alle mennesker. Herren er nær. Vær ikke bekymrede for noget, men bring i alle forhold jeres ønsker frem for Gud i bøn og påkaldelse med tak. Og Guds fred, som overgår al forstand, vil bevare jeres hjerter og tanker i Kristus Jesus.” Fil 4,4-7

Fred og kærlighed er to meget aktive kræfter i denne verden, som er forudsætningen for at vi mennesker kan få lov at opleve effekten af disse to; nemlig lykke!

Der er et kendt citat fra John Lennon, som jeg synes er så sigende omkring dette og som jeg vil slutte af med:

”Da jeg var 5 år gammel, sagde min mor altid til mig, at lykke er nøglen til livet. Da jeg begyndte i skole, spurgte de mig, hvad jeg gerne ville være, når jeg blev voksen. Jeg skrev ”Lykkelig”! De fortalte mig, at jeg ikke forstod opgaven og jeg fortalte dem, at de ikke forstod livet!”

“When I was 5 years old, my mother always told me that happiness was the key to life. When I went to school, they

asked me what I wanted to be when I grew up. I wrote down ‘happy’. They told me I didn’t understand the assignment, and I told them they didn’t understand life.”